

hvilken Bataillonschef og Kompagnichef af Forstærkningen skulle bo indenfor den Halvbrigadefreds, af hvilken Forstærkningsbataillonen udskrives, skyldes den anden Mangel, Mangel paa Dvelse den mærkverdige Fortolkning, som Folkeetinget i sin Tid har givet af Hærens § 28 — ved hvilken der Intet er forandret ved Revisionen — hvorefter hver Forstærkningsbataillon hvert andet Aar kan afholde en større Dvelse paa 15 Dage, hvortil indfalbes 400 Undercorporaler og Menige af de yngste Aargange, en Fortolkning, der som bekendt er gaaet i Retning af, at det, at der staar „kunne“, ikke betyder „skulle“, og Følgen deraf har været, at Forstærkningen ikke har været indfaldt siden 1867, da det eneste Forsøg, der er bleven gjort paa at faae den ind, foranledigede et Ministeriums Afgang. Hvis man skulde vente, indtil Forstærkningen skulde reformeres ad Lovgivningens Vej, turde det være, man kom til at vente længe, og i alle Tilfælde vilde det sikkert være lidet ønskeligt, man antier iaar tog fat paa en Revision af Hærens for Forstærkningens Bekommende. Men dette er heller ikke nødvendigt. Man kan gjennem Finantsloven ved Bevilling gjøre Noget til at afhjælpe de af mig paapegede Mangler. Naar jeg nævner, at Manglen paa Befalingsmænd fortrinnsvis skyldes Domicilbestemmelsen, maa det erindres, at Forstærkningens Officerer, der jo ere pensionerede Officerer, lønnes med et Honorar. Hvis nu Pensionen og Honoraret vare tilstrækkelige til i Forening at kunne ernære en Familie dermed, vilde det ikke være vanskeligt at faae Pladserne besatte; men dette er ingenlunde saa, der behøves et Gehør ved Siden, og medens det har været forbundet med færre Vanskeligheder at skabe sig et saadant Gehør i Kjøbenhavn, saa har det i Provinds garnisoner paa de fleste Steder været vanskeligt. Følgen deraf er, at vi have et meget stort Antal ledige Numere i Forstærkningen. Søgte man at raade Bod herpaa ved at have Domicilbestemmelsen, vilde man derved naae at faae Pladserne besatte, det er utvivlsomt; men man vilde ikke naae at faae den Tanke, der er lagt til Grund for Forstærkningen i Hærens af 1867, løst; thi det, man dengang ønskede, var, at Forstærkningens Befalingsmænd skulde medvirke til Ungdommens Opdragelse, saa at den kunde komme bedre forberedt til Hæren, og det var derpaa, at man i 1867 byggede Muligheden af at kunne gaa til en Indskrænkning af Tjenestetiden. Nu kan det ikke negtes, at Skyttefagen mange Steder har virket overordentlig meget godt, men det kan heller ikke negtes, at mange Steder har den enten slet ikke flaaet an eller kun ført et vegeterende Liv, og spørger man om Grunden dertil, er den meget ofte nærmest at søge i den Omstændighed, at Skytteforeningerne have manglet de nødvendige Lærere, fordi Officersposterne i Forstærkningen ikke have været besatte, og selv

hvor dette har været Tilfældet, have de paagjældende Officerer mange Steder ikke været istand til uden Bederlag at anvende deres Tid i Skyttefagens Tjeneste. Jeg har tænkt mig, at man kunde raade Bod derpaa ved paa Finantslovens § 26, hvor Tilbud gives til Skytteforeningerne under Indenrigsministeriet, at forhøje det Beløb, der gives til Skytteforeninger, med en rund Sum til Honorarer for Lærere, hvorved man kunde yde de Forstærkningsofficerer, der ville deltagende i at lede Skytteforeningernes Dvelse, et Honorar, og derved tilvejebringe en Mulighed for, at disse Pladser kunde blive besatte. Jeg tillader mig at henstille dette til den høitærede Indenrigsministers og Finantsudvalgets Overveelse. Jeg gjør naturligvis ikke Regning paa idag — jeg siger i saa Henseende, ligesom en æret Læser sagde forleden Dag — at faae Svar paa en saadan Henstilling, men jeg tillader mig blot at gjøre den. Jeg tror tillige, at det er saa meget nødvendigt, at gjøre Noget paa disse Omraader, som det ikke vil kunne benegtes, at de Forbringere, der stilles til Infanteristens Skydefærdighed, ere vorede meget i de senere Aar og ere vorede i den Grad, at det maasse vilde være fuldstændig korrekt, om man derpaa begrundede et Forlangende om Uvidelse af Tjenesten. De Fører vilde faales af Anmærkningerne se, at der af Krigsministeriet er forlangt en ikke ubetydelig Bevilling til Forandring af Visirerne paa vore Geværer for derigjennem at blive istand til at kunne skyde længere. Jeg beklager, at Forbringere kun er gjort med Hensyn til det halve Antal af Geværerne; jeg vilde ønske, at man vilde bevilge et Beløb til Forandring af alle Geværerne, hvis det lader sig gjøre, paa eengang, thi under en Krig er det ikke heldigt, om den Reserve, vi have af Geværer, har et andet Visir end det Gevær, hvormed vi rykke ud. Aarsagen til Forlaget er, at i fremmede Hæere er man efterhaanden kommen til at skyde paa en Afstand af indtil 2—3000 Alen, og som Følge deraf kan det ikke gaa an, at vor Hær indskrænkes til kun at føre Skydning indtil 1,200 Alen, ja der er endog en enkelt Garnison, hvor man ikke kan øve Skydning paa Afstande over 600 Alen, og der er for denne ingen rimelig Udsigt til at komme videre, førend det lykkes at komme til en Forstaaelse med den høitærede Finantsminister angaaende Tilvejebrin-

Rettelser.

I Marineministerens Foredrag:

Sp. 236, L. 28 f. n.: „dog ikke i nogen“, læs: „i“.